

Arrest

nr. 130 971 van 7 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014 in plaats van 22 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2014 in plaats van 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 31 maart 2010 het Rijk binnen en diende op 1 juni 2011 een tweede asielaanvraag in. Op 18 april 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten, etnisch Hawazma te zijn, en geboren te zijn op 2 juni 1982 te El Obeid, in het wilayat Noord-Kordofan. U liep school te El Obeid en behaalde er het certificaat van secundair onderwijs. Na een militaire training van anderhalve maand, in het kader van de militaire dienstplicht, ging u boekhouding studeren aan de universiteit El-Neelain te Khartoem in het jaar 2002. Aan de universiteit was u lid van de studentenvereniging 'Arkan Al Nikash', in het kader waarvan jullie over politiek discussieerden. De professoren waren niet akkoord met uw meningen en lieten u met opzet sommige klassen opnieuw doen, hoewel u alle punten behaalde, dan wel werd er gezegd dat u afwezig was tijdens examens, hoewel u wel deelnam aan deze examens. Rond de maand mei of juni 2004 werd u een eerste keer gearresteerd. Studenten die sympathiseerden met het regime in Soedan verraadden u en enkele anderen van uw studentenvereniging, en jullie werden door de veiligheidsdienst gearresteerd, en u werd vastgehouden gedurende 5 dagen. U werd daarna terug vrijgelaten op voorwaarde dat u uw universitaire studies zou stoppen gedurende twee jaren, en dat u niet langer contact zou hebben met de vrienden waarmee u over politiek sprak. Daar u na uw vrijlating niet kon terugkeren naar de universiteit, ging u gedurende een tijd naar Noord-Kordofan en maakte u uw militaire dienst af te Khartoem. In het jaar 2006 keerde u terug naar de universiteit El-Neelain, hervatte u er uw studies, en zette u uw activiteiten in het kader van de studentenvereniging Arkan Al Nikash voort. U werd nog steeds op dezelfde wijze behandeld door uw professoren en u moest opnieuw een jaar overdoen. In 2008 werd u verplicht om zich wekelijks aan te melden op het kantoor van de veiligheidsdiensten. Wanneer u er zich aanbood begin mei 2008, werd er u meegedeeld dat u uw huis niet meer mocht verlaten. U bleef nog enkele dagen thuis en besloot dan te gaan verblijven in het huis van een vriend van u, te Bahri. Op 13 mei 2008, nadat de groep 'Justice and Equality Movement' op 10 mei 2008 een aanval pleegde op de stad Omdurman, kwamen personen van de veiligheidsdienst u thuis zoeken, waar ze u niet vonden. Op 15 mei 2008 belde uw broer u op bij de vriend bij wie u verbleef te Bahri. Uw broer vertelde u dat uw moeder ziek was, en u besloot naar huis te gaan. U ging met de bus naar het station, en nam vervolgens een toektoek om naar uw ouderlijk huis te gaan. U werd tijdens deze rit tegengehouden door de veiligheidsdiensten, en gearresteerd. U werd ervan beschuldigd als chauffeur een rol te hebben gespeeld tijdens de aanval van de groep 'Justice and Equality Movement', u werd opgesloten, en mishandeld. Na een drietal weken werd u achtergelaten voor de deur van uw tante die te Omdurman woonde. U werd in het ziekenhuis ondergebracht waar u herstelde van uw verwondingen, en u moest zich opnieuw wekelijks aanmelden bij de veiligheidsdiensten. U besloot om uw universitaire studies voort te zetten, en nam deel aan de examens in juni 2008, maar er werd nadien gezegd dat u afwezig was tijdens de examens, waardoor u niet slaagde. U beseftte dat u uw diploma niet zou halen, en gezien u reeds meermaals werd bedreigd, besloot u uw land te verlaten. Een vriend van u, een zekere Haisam, zei u dat zijn broer Niasi u zou kunnen helpen. Niasi bezorgde u een origineel Soedanees paspoort met een visum voor Turkije, en u verliet Sudan per vliegtuig, naar Turkije, op 31 januari 2010. U ging daarna per boot van Turkije naar Griekenland, waar uw vingerafdrukken afgenomen werden op 5 februari 2010. U vroeg geen asiel aan te Griekenland, en u verbleef er tot 31 maart 2010, waarop u per vliegtuig van Griekenland naar België reisde met een vals visum voor Frankrijk in uw paspoort. U werd op 31 maart 2010 tegengehouden op de luchthaven van Brussel-Nationaal omdat u in het bezit was van een paspoort met vals visum. U vroeg een eerste keer asiel aan bij de Belgische asielinstanties op 1 april 2010. Op 26 mei 2011 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar u geen gevolg had gegeven aan het aangetekend schrijven, waarbij u op 10 mei 2011 opgeroepen werd voor een gehoor op het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing, en diende een tweede asielaanvraag in op 1 juni 2011, op grond van dezelfde elementen als deze in het kader van uw eerste asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Als eerste dienen uw verklaringen wat betreft de wijze waarop u Soedan verlaten zou hebben, en de documenten die u ter ondersteuning van het door u geopperde asielrelaas neerlegde, opgemerkt.

U verklaarde dat u Soedan verliet per vliegtuig en naar Turkije reisde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Gevraagd welke documenten u daarbij gebruikte, antwoordde u dat u uw paspoort gebruikte, en u dus

legaal reisde. Gevraagd of er een visum in het paspoort was, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat de broer van uw vriend het liet maken, en er een visum voor Turkije in zat. Gevraagd hoe de broer van uw vriend aan het paspoort kwam, antwoordde u vaagweg dat hij de middelen heeft, en hij mensen kent die daar kunnen aankomen. Gevraagd of u in de luchthaven van Khartoem enige problemen heeft ondervonden, zoals bijvoorbeeld bij de identiteitscontrole aldaar, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat Niasi (de broer van uw vriend Haisam die u het paspoort bezorgd zou hebben) met u meekwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd wat hij deed voor u, antwoordde u weinig verhelderend dat hij uw paspoort in handen had en u tot het vliegtuig vergezelde. U gevraagd wat meer uitleg te geven, gezien personen die zelf niet met het vliegtuig reizen, normalerwijze niet kunnen meelopen tot aan het vliegtuig, antwoordde u het ook niet te weten, dat u enkel weet dat hij meeliep tot het vliegtuig en dat hij u kon doen passeren. U voegde eraan toe dat Haisam u voorstelde te helpen middels zijn broer, en dat u denkt dat Niasi 'iets' van macht heeft, en dat hij misschien wel bij de veiligheidsdienst werkt. Gevraagd of u zich bij dit alles geen vragen stelde, antwoordde u dat u zich geen vragen wou stellen. U opnieuw gevraagd of u zich dan geen vragen stelde, daar u van niets wist, en u met uw eigen paspoort naar de luchthaven ging, waar u normalerwijze uw paspoort zou moeten tonen, antwoordde u dat Haisam u had gezegd dat zijn broer u kon helpen omdat deze macht had, u dit accepteerde en zich geen vragen stelde. Opnieuw gevraagd of u zich dan, vooraf, niet afvroeg hoe het zou verlopen – daar u offerde dat u toen voor uw leven vreesde – antwoordde u vaagweg dat u de broer van Haisam niet kent, en Haisam gezegd had u niet druk te maken.

Het dient reeds opgemerkt dat uw verklaringen zich geen enkele vraag gesteld te hebben wanneer u met een paspoort op eigen naam naar de luchthaven te Khartoem ging, reeds twijfels oproept met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door u afgelegde verklaringen. Immers, van iemand die oppert vervolgd te zijn geworden door zijn overheid, en voor zijn leven te vrezen, is het allerminst aannemelijk dat deze zich geen enkele vraag zou stellen wanneer deze met een paspoort op eigen naam het land wilt verlaten per vliegtuig. Dat u daarenboven niet weet hoe Niasi u het paspoort – op uw naam – wist te bezorgen, u enkel vaagweg oppert dat hij 'iets' van macht heeft, en misschien wel bij de veiligheidsdiensten werkte, vergroot enkel deze twijfels, daar u offerde vervolgd te zijn geworden door de veiligheidsdienst in Soedan. Dat u, dit gegeven zijnde, zich geen enkele vraag gesteld zou hebben betreffende de wijze waarop Niasi u zou kunnen helpen, en enkel vaagweg verklaart dat u zich geen vragen stelde daar Haisam u verzekerde dat u zou geholpen worden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. U daarna meermaals gevraagd hoe het allemaal precies verliep in de luchthaven van Khartoem, en of u langs de paspoortcontrole passeerde, gaf u meerdere ontwijkende antwoorden en verklaarde u ten slotte dat u het niet weet, en u Niasi gewoon volgde (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd hoe het komt dat u niet weet welke 'macht' Niasi had, en gevraagd of u zich dat dan niet afvroeg wanneer Haisam u voorstelde dat zijn broer u kon helpen, verklaarde u dat u geen vragen stelt aan mensen die u te hulp schieten, en Haisam u gezegd had er niet mee in te zitten. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen betreffende de wijze waarop u Soedan verlaten zou hebben, de manier waarop u een paspoort bekomen zou hebben, en de manier waarop u met dit paspoort Soedan verlaten zou hebben, niet weten te overtuigen. Immers, uit uw verklaringen hieromtrent blijkt een dermate desinteresse en onwetendheid, dat er afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas. Gegeven uw verklaringen dat u vervolgd werd door de veiligheidsdiensten in Soedan en met eigen paspoort het land per vliegtuig wist te verlaten, is het allerminst onredelijk te verwachten dat u zich vragen zou stellen betreffende de wijze waarop dit alles zou verlopen, en de manier waarop Niasi – waarvan u zelfs aangaf dat hij mogelijks bij de veiligheidsdiensten werkte – u zou kunnen helpen. Dat u zich hieromtrent geen enkele vraag gesteld blijkt te hebben, u niet weet welke 'macht' Niasi had, evenmin hoe hij voor u een paspoort wist te bekomen, en ook niet weet uit te leggen hoe alles verliep in de luchthaven te Khartoem, is dan ook geenszins aannemelijk, en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vrees voor vervolging.

U legde, ter ondersteuning van het door u geopperd asielrelaas, documenten neer vanwege de 'Al-Neelain'-universiteit, alsook een certificaat van het beëindigen van uw secundaire studies. Gevraagd hoe u aan de documenten vanwege de universiteit komt, verklaarde u dat uw neef Ahmed het nodige deed om deze papieren te bekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd wat hij daartoe moest doen, antwoordde u vaagweg dat, als je kennissen hebt, je alles gedaan kan krijgen in Soedan, en uw neef deze documenten bekwam via kennissen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd welke kennissen, bleef u opnieuw het antwoord schuldig. Gevraagd waar en wanneer u het certificaat betreffende uw secundaire studies haalde, antwoordde u het niet te weten, en het reeds lang geleden is. Gevraagd wat u bedoelt met 'lang geleden', antwoordde u dat u zich niet elk jaartal herinnert waarin u

papieren kreeg. U erop gewezen dat er op het certificaat van uw secundaire studies een stempel staat met de datum 24 december 2009 – hetgeen erop wijst dat dit document afgeleverd werd in december 2009, net voor uw vertrek uit Soedan – antwoordde u ontwijkend dat u zelf geen documenten kon opvragen daar u gezocht werd. U gevraagd hoe het komt dat het document betreffende uw secundaire studies u werd afgeleverd in december 2009, antwoordde u, nadat de vraag u nogmaals herhaald moest worden, dat u het certificaat van secundair onderwijs in 2001 behaalde, en het document dat u voorlegde een kopie betreft van uw certificaat van secundair onderwijs, dat werd afgestempeld op de datum waarop deze kopie werd opgevraagd. U gevraagd waarom u net dan, op 24 december 2009, deze kopie liet opvragen – gezien u verklaarde Soedan te hebben verlaten op 31 januari 2010 – antwoordde u dat het origineel van het certificaat zich in uw universiteit bevond, en een kopie werd afgeleverd opdat u een bewijs zou hebben dat u dit certificaat behaalde indien u uw studies wou voortzetten in Europa, en uw neef Ahmed het betreffende document liet opvragen. Gevraagd of uw neef daar dan al aan dacht voordat u Soedan verliet, antwoordde u dat u er zelf aan dacht, en aan Ahmed zei dit op te vragen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of u zich daar dan wel mee bezig hield voor uw vertrek uit Soedan, verklaarde u dat u zich enkel met dat papier had beziggehouden en u het idee had om uw studies voort te zetten. Gevraagd of het geen probleem was om dat document te bemachtigen, gegeven uw verklaring dat u gezocht werd, antwoordde u dat u het niet zelf ging opvragen. U erop gewezen dat het een document op uw eigen naam betreft, verklaarde u opnieuw uiterst vaag dat men in Soedan documenten kan laten opvragen 'via kennissen'. Opnieuw dient opgemerkt dat uw verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde asielrelaas, en daarmee verbonden vrees voor vervolging. Dat u, ongeveer een maand voordat u Soedan wist te verlaten, nog een document op eigen naam, betreffende uw secundaire studies, liet opvragen omdat u plande elders verder te studeren, weet immers niet te overtuigen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u geopperde vrees voor vervolging. Immers, u verklaarde dat – wanneer u vernam dat Niasi u zou kunnen helpen – u zich geen enkele vraag stelde, daar u eindelijk een oplossing voor uw problemen had gevonden, uw doel erin bestond het land te verlaten, en u de kracht niet had om meer uitleg te vragen. Dat u daarentegen wel al uw academische toekomst aan het plannen was, en zelfs documenten liet opvragen op uw eigen naam, ten einde een bewijs te hebben dat u uw secundaire studies beëindigde, overtuigt dan ook allerminst en doet verder ernstig afbreuk aan uw verklaringen Soedan verlaten te hebben uit vrees voor vervolging. Voorts dienen uw verklaringen wat betreft de studentenbewegingen aan de universiteit van El-Neelain opgemerkt

U verklaarde aan de universiteit van El-Neelain lid te zijn geweest van een studentenvakbond, waar jullie over jullie studies spraken, alsook over politiek (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd naar de naam van deze studentenvakbond, antwoordde u dat het 'Arkan Nikash' heette (vrij vertaald 'plaats van debat', zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Gevraagd of er studentenverenigingen aan de universiteit van El-Neelain waren met duidelijke politieke affiliaties, antwoordde u, eerder vaag, dat er aan de universiteit veel vertegenwoordigers waren van partijen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). U de vraag opnieuw gesteld, antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat er de 'nationale islamitische studenten' waren, er ook studenten waren van de politieke partij Umma, alsook studenten die bij de 'federale' volksbeweging hoorden (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Gevraagd welke de naam was van de studentenvereniging die bij de volksbeweging aanleunde, verklaarde u enkel te weten dat het federaal volksfront, en de volksbeweging ter bevrijding van Sudan, sterk stonden aan de universiteit. U opnieuw gevraagd welke concrete studentenverenigingen aan de universiteit van El-Neelain u kunt opnoemen, antwoordde u dat er de unie van het nationaal congres was. Opnieuw gevraagd naar de namen van deze studentenverenigingen, verklaarde u dat de studenten van Umma 'Umma' heetten, de islamisten de 'islamitische studenten' zijn, en er ook de studenten van het front waren. Gevraagd welke andere studentenverenigingen aan de universiteit van El-Neelain u kent, antwoordde u vaagweg dat er associaties per regio bestaan (zie gehoorverslag CGVS, p. 21). U verklaarde voorts dat elke partij zijn eigen studentenvereniging had, en deze geen specifieke naam hebben. Gevraagd of er ook een studentenvereniging was van studenten die uit het zuiden van Soedan afkomstig waren, antwoordde u dat zij niet met veel waren, en dat, als er al zo'n studenten zijn, deze bij de communisten zijn, dat nu het 'democratisch front' is. Gevraagd of u het 'Nationaal Afrikaans Front' kent, antwoordde u – volkomen tegenstrijdig aan uw eerdere antwoord – dat dat de studenten afkomstig uit het zuiden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd waarom u zelf die naam niet zei wanneer u ernaar werd gevraagd, antwoordde u ontwijkend dat u zei dat ze niet met velen waren, maar ging u volledig voorbij aan het feit dat u verklaarde dat ze bij het democratisch front hoorden. Gevraagd of u nog andere studentenverenigingen kent, antwoordde u dat er zoveel zijn aan de universiteit, dat u ze niet kunt

opnoemen. Gevraagd of u het 'Democratisch Front van Soedanese Studenten' kent, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u weet heeft van studenten of studentenleiders aan de universiteit van El-Neelain, die gearresteerd werden, antwoordde u ontkennend en verklaarde u dat, wanneer er arrestaties verricht worden, dit steeds individueel is. Gevraagd of er ooit collectieve arrestaties waren verricht aan de universiteit van El-Neelain, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat er arrestaties worden verricht wanneer er manifestaties zijn. Gevraagd of u voorbeelden kunt geven van zo'n manifestaties, geeft u een voorbeeld daterend van het jaar 2014, wanneer u reeds een 4-tal jaren Soedan verlaten had. Gevraagd of u weet heeft van gebeurtenissen met betrekking tot studentenverenigingen aan de universiteit van El-Neelain, in het jaar 2007 – problemen met de autoriteiten, dan wel tussen verschillende studentenbewegingen, die uitliepen op een gewelddadige confrontatie, antwoordde u ontwijkend dat er in het algemeen, aan alle universiteiten, problemen zijn tussen studenten afkomstig van Darfoer en de studenten van het nationaal congres. Opnieuw gevraagd of u weet heeft van problemen tussen studentenbewegingen, aan de universiteit El-Neelain, in het jaar 2007, die uitliepen op een gewelddadige confrontatie, antwoordde u – nadat de vraag u nogmaals herhaald moest worden – dat er een student van de faculteit van handel gedood werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd van welke studentenvereniging deze student lid was, antwoordde u dat zowel de nationalistische, als alle andere studentenvereniging, beweerden dat het een van hun studenten was. Gevraagd hoe hij stierf, en wat er gebeurde, antwoordde u het niet te weten en verklaarde u zowel dat hij neergeschoten werd, alsook dat het niet duidelijk was hoe hij stierf. Gevraagd in welke context dit gebeurde, en wat er aan de hand was, antwoordde u dat de politie hem neerschoot. Gevraagd wat deze student aan het doen was op het moment dat hij neergeschoten werd, antwoordde u dat u toen niet aanwezig was op de universiteit, maar dat de beweging waarvan u lid was – Arkan Al Nikash – de omstandigheden wilde kennen waarin hij gedood werd. Gevraagd of de andere studenten u dan niet vertelden over wat gebeurd was, antwoordde u dat jullie erover discussieerden, maar u niet goed meer weet wat er werd gezegd. Gevraagd wanneer in het jaar 2007 zich dit voordeed, antwoordde u het niet meer te weten. U weet evenmin of het in het begin, het midden, dan wel op het einde van het jaar 2007 was. Gevraagd of u weet heeft van een gewelddadige confrontatie tussen de studentenverenigingen die het regime steunen, en zij die tegen het regime zijn, aan de universiteit El-Neelain, antwoordde u dat u niet tot een partij behoorde, politieke zaken vermeed, en u zich op uw domein – handel – richtte wanneer u over politiek debatteerde. U geconfronteerd met de vaststelling dat u wel lid was van een studentenvereniging, en studeerde aan de universiteit El-Neelain, en u het dan toch wel moet weten wanneer er zich gewelddadige confrontaties voordoen tussen studentenbewegingen aan deze universiteit, antwoordde u dat dat waar is, maar u, door al wat gebeurde en de tijd die verliep, het vergat (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of er studenten werden gearresteerd in de maanden februari en maart 2007, antwoordde u het niet te weten. Gevraagd of u weet heeft van gevechten, gewelddadige confrontaties, tussen de nationalistische islamitische studentenbeweging, en het Afrikaans nationaal Front, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u de naam 'Parthel Maus' kent, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of u de naam 'Molawal Gidboat' kent, antwoordde u eveneens ontkennend. Gevraagd of er ook zoiets bestond als studentenverkiezingen, waarbij studentenvertegenwoordigers worden gekozen, antwoordde u dat er wel lijsten waren voor een soort van verkiezingen, maar dat u geen namen kent. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er op 8 februari 2007, op de campus van de universiteit El-Neelain, een gewelddadige confrontatie plaatsvond tussen enerzijds de 'National Movement of Islamic Students' (verder NMIS) – die sympathiseren met de partij aan de macht, de 'National Congress Party' (verder NCP) – en de 'African National Front' (verder ANF) – die sympathiseren met de oppositiebewegingen 'Sudan People's Liberation Movement', nadat de spanningen tussen deze groepen reeds een week lang aan het oplopen waren, en waarbij er zich meerdere confrontaties tussen beide bewegingen voordeden. Enkele dagen voordien hadden de studenten van het 'African National Front' een mars gehouden tegen de NCP, werd er tussen beide groepen geruzied over het recht tot samenkomst. Op 8 februari 2007 liep een groep van de beweging NMIS, in op een groep studenten van de beweging ANF die speeches aan het houden was, waarop een gewelddadige confrontatie ontstond, waarbij een student van NMIS gedood werd. Ten gevolge hiervan werden er in februari en maart van het jaar 2007 op zijn minst 20 studenten gearresteerd op beschuldiging van moord. Voorts blijkt dat de hierboven reeds vermelde Parthel Maus en Molawal Gidboat, beiden rechtenstudenten aan de universiteit van El-Neelain en leden van het ANF, gearresteerd werden op 9 april 2003, daar beiden betrokken zouden zijn geweest bij de organisatie van, en campagne rond de studentenverkiezingen die er gehouden werden. Yousif Altayeb ten slotte, is een voormalig studentenleider aan de universiteit van El-Neelain, en een welgekend lid van de 'Sudanese Students Democratic Front'. Voorts blijkt ook dat er op 22 maart 2003 studentenprotesten

waren aan de universiteit van El-Neelain, dit in connectie met de oorlog in Irak. Hierbij zou de politie traangas gebruikt hebben, en de demonstranten geslagen hebben, alsook – nadat de studenten stenen smeten naar de politie – met scherp geschoten hebben op de studenten, waarbij twee studenten gedood werden. Dat u van dit alles niet op de hoogte blijkt te zijn, u ook geen voorbeelden kunt geven van studentenprotesten in de periode dat u aan de universiteit van El-Neelain studeerde, u niets blijkt te weten van de gewelddadige confrontatie tussen studenten van NMIS en ANF, en evenmin van de arrestaties die erop volgden, en evenmin enige naam weet te noemen van studentenleiders die gearresteerd worden, doet fundamenteel afbreuk aan het door u geopperde studentenactivisme binnen uw studentenvereniging 'Arkan Al Nikash', aan de universiteit van El-Neelain – hetgeen de oorzaak vormde van de door u geopperde arrestaties.

Voorts kunnen nog enkele tegenstrijdigheden met betrekking tot de door u geopperde, ondergane vervolgingsfeiten, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het door u geopperd asielrelaas, worden opgemerkt.

U verklaarde dat u in het jaar 2008 wekelijks een handtekening diende te komen plaatsen bij de veiligheidsdiensten, en u er, helemaal aan het begin van de maand mei, gezegd werd dat u uw huis niet meer mocht verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 17 en 20). Nadat de beweging 'Justice and Equality Movement' de stad Omdurman aanviel, vreesde u valselijk te worden beschuldigd van iets, verliet u uw huis, en ging u bij een vriend (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Wanneer uw broer u er op 15 mei 2008 contacteerde om te zeggen dat uw moeder ziek was, besloot u naar huis terug te keren, maar u werd onderweg – wanneer u per toektoek naar uw huis ging – door de veiligheidsdienst tegengehouden en gearresteerd. Later opnieuw gevraagd naar deze arrestatie, verklaarde u dat de stad werd aangevallen op 10 mei 2008, de veiligheidsdienst u thuis kwam zoeken op 13 mei 2008 [waar u niet was], en u op 15 mei 2008 vernam dat uw moeder ziek was, waarop u naar huis ging, en onderweg gearresteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd wat er gebeurde wanneer de veiligheidsdienst u thuis kwam zoeken op 13 mei 2008, antwoordde u dat ze vroegen waar u was. Gevraagd of ze toen een papier, of een convocatie voor u nalieten, antwoordde u ontkennend. Gevraagd hoelang, nadat u van de veiligheidsdienst vernam dat u uw huis niet meer mocht verlaten, u nog thuisbleef, antwoordde u dat u weet dat u er wegging voorafgaand aan 10 mei 2008 – hoewel u eerder verklaarde dat u vreesde valselijk beschuldigd te worden van iets nadat de stad Omdurman werd aangevallen op 10 mei 2008, en u daarom uw huis verliet. U geconfronteerd met de vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde dat er op 13 mei 2008 personen van de veiligheidsdienst naar uw huis kwamen met een convocatie, u er toen niet was en ze een convocatie voor u achterlieten, u niet inging op deze convocatie omdat er geen datum vermeld werd waarop u zich eventueel moest aanmelden, en u dan op straat aan het busstation werd aangehouden op 15 mei 2008 (zie 'Vragenlijst CGVS' – eerste asielaanvraag: CG 10/13382 – vraag 3), antwoordde u enkel dat u dat niet zei, u foutief werd begrepen, en dat u zei dat de veiligheidsdiensten naar uw huis kwamen om u te zoeken. U erop gewezen dat taalfouten dan wel kunnen voorvallen, maar dat de verklaring dat er een convocatie voor u nagelaten werd waarop u niet inging omdat er geen datum op vermeld stond waarop u zich eventueel moest aanmelden – toch niet het voorwerp kan uitmaken van een taalfout, antwoordde u dat het misschien geen taalfout was, maar u mogelijk verkeerd begrepen werd. Het dient evenwel vastgesteld dat uit het betreffende verslag van het gehoor op de DVZ blijkt dat het verslag u werd voorgelezen in het Arabisch, en u dit verslag ook handtekende. Het dient opgemerkt dat uw verklaringen ter verschoning van de meerdere tegenstrijdigheden tussen de verschillende door u afgelegde verklaringen in het kader van uw asielaanvraag, niet weten te overtuigen. Immers, uw verschillende verklaringen betreffende de door u geopperde arrestatie in mei 2008, zijn danig tegenstrijdig dat ze geenszins het resultaat kunnen zijn van fouten bij de vertaling. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen in acht genomen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. Er kan derhalve evenmin enig geloof gehecht worden aan de door u geopperde vrees voor vervolging, of risico op het lijden van ernstige schade. U heeft derhalve niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Het door u neergelegd bewijs van het behalen van het certificaat van secundaire studies, afgeleverd op 24 december 2009, werd hierboven reeds besproken en weet bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde documenten betreffende uw studies aan de universiteit van El-Neelain, dient opgemerkt dat dezen geenszins een bewijs vormen van de door u geopperde activiteiten aan deze universiteit in het kader van een

studentenvereniging, en evenmin enig bewijs vormt van het door u geopperde asielrelaas. Daarenboven kan opgemerkt worden dat, hoewel u verklaarde pas in het jaar 2002 uw studies aan de universiteit El-Neelain te hebben aangevat (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 8), uit de door u neergelegde documenten blijkt dat u reeds ingeschreven was in het academisch jaar 2001/2002. Tot slot dient opgemerkt dat, met betrekking tot originele documenten afkomstig vanuit Soedan, de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van Soedanese documenten na te gaan. Wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart, rijbewijs, certificaat van nationaliteit, kaart van de militaire dienst, geboorteakte en certificaat van residentie, dient vastgesteld dat deze als dusdanig niet betwijfeld worden, maar voorts geen relevantie bezitten in het kader van de door u geopperde vrees voor vervolging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de “Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout” en “Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951”.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn studentenprofiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker.

2.7. Verzoeker meent dat zijn vlucht uit Soedan enkel mogelijk was met de hulp van de smokkelaar en dat de uitleg die verzoeker heeft gegeven ter gelegenheid van zijn gehoor over de omstandigheden van zijn vlucht uit Soedan en de manier waarop hij had gereisd, wel degelijk aannemelijk is. De Raad ziet echter niet in hoe iemand die beweerdelijk vlucht voor de Soedanese veiligheidsdiensten, hulp zou aanvaarden van iemand die mogelijk werkt bij de veiligheidsdienst gezien het enorme risico om onmiddellijk gearresteerd te worden. Bovendien is niet aannemelijk dat een persoon die vlucht dermate onvoorzichtig tewerk gaat dat hij zich niet eens vragen stelt bij de personen die hij aanspreekt om te vluchten. Verzoekers bewering dat hij niet weet wat N. deed terwijl deze man de broer is van zijn jeugdvriend kan al evenmin overtuigen (gehoor p. 18). De onwetendheid van verzoeker ondermijnt de waarachtigheid van een vlucht te meer niet kan worden ingezien hoe N. het paspoort van verzoeker zelf zou tonen bij de grensinspectie en hem bovendien tot aan het vliegtuig zelf zou begeleiden (gehoor p. 11-12). Het scenario dat verzoeker beschrijft is uitermate ongebruikelijk en wijst er eerder op dat verzoeker geprivilegieerde begeleiding kan verkrijgen, wat volledig tegenstrijdig is aan verzoekers profiel van een door de veiligheidsdiensten gezochte opposant die gebaat is bij zo weinig mogelijk publieke belangstelling. Daarenboven indien verzoeker werkelijk gezocht zou zijn door de veiligheidsdiensten dan is geenszins geloofwaardig dat hij legaal met zijn eigen paspoort het land zou hebben kunnen verlaten gezien hem dit in dit geval nooit zou uitgereikt zijn (gehoor p. 10), wat overigens evenzeer geldt voor de kopie van verzoeker zijn secundair diploma, zelfs indien dit "*op discrete manier en met de hulp van tussenpersonen binnen de universiteit*" was aangevraagd. Bovendien is dit ook strijdig met verzoekers verklaringen waar hij beweert dat hij wel kon gearresteerd worden door de staatsveiligheid op gewone wegen naar huis in 2008. Uit de vaststelling dat verzoeker niet op de luchthaven werd tegengehouden wanneer hij met zijn eigen paspoort reist kan enkel afgeleid worden dat hij niet in de negatieve belangstelling stond van zijn overheden. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat het voldoende is dat een asielaanvraag ongegrond wordt bevonden om deze te weigeren zonder dat er ook sprake dient te zijn van "kennelijke ongegrondheid".

2.8. Verzoeker verklaart verder lid te zijn geweest van Arkan Nikash, "plaats van het debat". Uit verzoekers verklaringen kan niet blijken dat dit een gevestigde politieke studentenbeweging is, integendeel "*alle personen die in Arkan Nikash zijn, zijn onafhankelijk, niet geaffilieerd met partijen*"

(gehoor p. 16), zodat verzoeker niet aannemelijk maakt louter omwille van het lidmaatschap van deze *de facto* bijeenkomsten, in de negatieve aandacht te staan van de Soedanese veiligheidsdienst, laat staan hiervoor een detentie van 50 dagen te hebben moeten doorstaan. Indien verzoeker beweerdelijk valselijk beschuldigd werd van activiteiten tegen het regime in mei 2004, 50 dagen gearresteerd werd (gehoor p. 19) en een tijdelijk verbod van twee jaar kreeg om aan de universiteit te studeren, dan ziet de Raad evenmin in hoe en waarom hij als subversieve persoon dan wel nog zijn legerdienst kon doen (van 18 januari 2004 tot 18 juli 2005, gehoor p. 8 en de door verzoeker neergelegde 'legerdienst kaart'). Minstens had dit moeten leiden tot een speciaal regime, wat verzoeker niet beweert. Verzoeker keerde terug naar de universiteit in 2006 wat inhoudt dat hij hiertoe werd toegelaten. Aldus is evenmin aannemelijk dat hij pas in 2008 en zonder aanwijsbare reden zich elke week moest melden bij het kantoor van de veiligheidsdiensten (gehoor p. 17, p. 20). Verzoeker kan evenmin verklaren waarom ze hem zouden verdenken van betrokkenheid bij de aanval van K.I. Hij legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af op de DVZ (vragenlijst 6 april 2010 vraag 3.1) inzake het bestaan en de inhoud van de convocatie (gehoor p. 21) en de lijst van collaborateurs (gehoor p. 26). Dat verzoeker beschuldigd werd omdat hij een rijbewijs had, is evenmin ernstig.

2.9. Verzoeker legt foutieve en bijzonder onwetende verklaringen af over de studentenverenigingen en –leiders aan de universiteit, de incidenten die daar plaatsvonden en personen die hierbij betrokken waren (gehoor p. 21-25). Verzoeker toont dat ook niet aan daar te zijn geweest gedurende die periode, temeer, zoals verder zal blijken, ook zijn voorgelegde documenten niet kunnen overtuigen. Aangezien verzoeker zijn eerste detentie situeert als gevolg van zijn studentenprotest, is zijn aanwezigheid op deze universiteit wel degelijk een cruciaal onderdeel van zijn asielrelaas, zodat ongeloofwaardige verklaringen op dit punt zijn volledige asielrelaas aantasten. Evenmin zijn dit kennisvragen maar werkelijk gebeurde, zwaarwichtige incidenten die in het geheugen gegrift zouden moeten zijn bij eenieder die gedurende die periode aan deze universiteit had gestudeerd. Dat noch dat verzoekers "*kennis van de politieke situatie in Soedan niet te ontkennen valt*" is een bewering die niet af te leiden valt uit zijn verklaringen. De vaststelling dat verzoeker vervolgens nog anderhalf jaar na zijn beweerde tweede arrestatie (15 mei 2008, drie weken detentie) wachtte alvorens te vertrekken, kan bezwaarlijk wijzen op een vrees voor vervolging, noch kan overtuigen dat verzoeker minder in de aandacht zou lopen in een verkiezingsperiode, net omdat hij beweert een subversief profiel te hebben gehad.

2.10. Verzoekers bewering dat hij zich bepaalde feiten niet herinnert omwille van zijn voorgehouden traumatische ervaringen kan niet blijken uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag. De dossierbehandelaar heeft eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn asielrelaas had toe te voegen, maakte hij, noch zijn raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigschrift. Aldus is geenszins aangetoond dat verzoekers voorgehouden -maar niet aangetoonde- traumatische gebeurtenissen een impact gehad hebben op zijn verklaringen. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker zenuwachtig was, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Evenmin kan overtuigen dat verzoekers onwetendheden te wijten zijn aan "*het grote tijdsverloop (van méér dan vier jaren) tussen enerzijds de gebeurtenissen in Soedan en anderzijds zijn gehoor op het CGVS*". Integendeel dergelijke uitleg komt voor als een *post-factum* verklaring om verzoekers onwetendheid tijdens het interview te verschonen, temeer gezien verzoeker op andere punten wel degelijk gedetailleerd en tevens foutief antwoordt.

2.11. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad, zonder dat hij de stukken van valsheid moet betichten. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Aldus kan verzoeker niet doen gelden dat "*het CGVS [niet] alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas*". Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele (ver)vals(t)e documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten vals zijn, dan dienen individuele neergelegde documenten met gepaste

voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht. Aangaande het *Secondary School Certificate* stelt de Raad bovendien vast dat dit uittreksel de vermelding 'eighty only' bevat in de plaats van 'eighty one' bij de quotering van 80 voor geschiedenis, waardoor dit uittreksel behept is met vormfouten. Hetzelfde geldt voor het document van de Registrar Office waar staat dat dit afkomstig is van de Faculty of Commerce, *Economics & Social Studies*'. Wat de andere schoolcertificaten betreft, ziet de Raad niet in hoe een gerenommeerde universiteit een hotmailadres als contactadres zou vermelden. Aldus kan geen bewijswaarde aan deze documenten worden gehecht.

Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. In deze werd hoger reeds geoordeeld dat, indien verzoeker werkelijk vervolgd werd door de Soedanese veiligheidsdienst, geenszins geloofwaardig is dat er waarachtige documenten zouden worden uitgereikt op zijn naam.

2.12. Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven, alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen, zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen, en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker voldoet hier geenszins aan.

2.13. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, ongeloofwaardigheden, ernstige onwetendheden en foutieve verklaringen raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De commissaris-generaal heeft bij de beoordeling zowel de positieve als negatieve elementen in rekening gebracht in het licht van het geheel van de motieven. In deze benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de "*concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse*" of dat er enkel verwezen werd naar algemeen beschikbare informatie, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd.

2.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.15. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde “*het rechtsplegingsdossier van verzoeker terug over te maken aan het CGVS voor bijkomend onderzoek*”. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, en hij geenszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.17. Er wordt geen gegrond middel aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK